

[Gert Petersen]

er blevet katastrofalt høj, og uanset om vi er medlem af det ene eller det andet internationale organ, vil det hæmme vor handlefrihed på en forfærdelig måde, hvis ikke vi ser at få den gæld nedbragt.

Det er i øvrigt tankevækkende, at vi over finansloven bevilger udgifter til gode formål, samtidig med at man på kommunalt plan skærer ned på de samme områder. F.eks. ser det ud til, at voksenuddannelserne har det ganske godt, hvis man kun ser på finansloven, men i amtskommunerne spares der på disse uddannelser i et større omfang, end vi herinde bevilger penge til dem. Den ene hånd giver, den anden hånd tager, og der bliver mindre tilbage til dem, der har behov.

I den situation vil man altså redde gamle Danmark på ny ved en økonomisk lovgivning, som finansloven så at sige er en del af, og til denne økonomiske lovgivning hører en omlægning af arbejds giverafgifterne.

Også efter SF's opfattelse er der meget, der taler for det grundlæggende princip at beregne afgifterne af omsætningen i stedet for af antallet af ansatte. I SF's egen model for økonomisk demokrati er det i øvrigt netop denne model, vi foreslår til finansiering af den kollektive lønmodtagerkapital.

Men lad os så se på, hvordan man gør det, måden, det gøres på. Man vil jo samtidig fremme eksporten, og det er et rimeligt formål. Så griber man til en bedøvende traditionel metode: forøget offentlig støtte til erhvervslivet, denne gang på 3 mia. kr. Det er, hvad vi altid har kaldt at forgyldte erhvervslivet. Det er en prøvet metode, må man sige. Hver gang har den gavnet samfundet lige lidt. Alligevel skal de hårdt prøvede skatteydere nu atter punge ud, denne gang med 3 mia. kr.

Man ved, at omlægningen vil medføre prisstigninger på nogle varer, og man håber, at den vil medføre prisfald på andre varer, så den alt i alt er neutral. Jeg tror ikke på det. Jeg tror givet, at den vil medføre prisstigninger, det har vi allerede fået at vide, men prisfaldet vil jeg se, før jeg tror det.

Man regner også med, at ordningen fører til nye arbejdspladser og mere eksport. Hvorfor regner man med det? Jo, for det her tilskud på de 3 mia. kr. og den dér lettelse for eksport-erhvervene bliver vel brugt til fornuftige investeringer herhjemme eller til prisnedsættelser

på eksportmarkedet. Hvorfor egentlig? Har man nogen som helst garanti for, at pengene ikke bliver brugt til luksusforbrug eller til investeringer i udlandet eller spekulative valutatransaktioner? Det har man ikke. Man har tillid. Det er jo ikke sociale klienter, det drejer sig om her. Hvis det er sociale klienter, bliver de undersøgt i hoved og forneden – når jeg nu taler fra denne talerstol – for tænk dog, hvis de misbrugte det tilskud, de fik fra det offentlige. Men her drejer det sig om pæne erhvervsdrivende. Så kan man ikke forestille sig andet, end at de bruger pengene efter hensigten.

Jeg er vant til, at den borgerlige regering udviser blind tillid til det private erhvervsliv. Derfor alle de økonomiske ulykker i de senere år trods til tider gode internationale konjunkturer. Tidligere, for år tilbage, har jeg oplevet Socialdemokratiet optræde på samme måde, men det er nogle år siden, og jeg troede, at man var blevet klogere. Alligevel er man med i et forlig, der bygger på dette gamle, ikke hæderkronede, men udtrådte princip, og det er trist.

Den anden store lovgivning, der bestemmer den økonomiske politik i den nære fremtid, drejer sig om det forhøjede investeringsloft for ATP og Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Af samfundsøkonomiske og principielle grunde finder vi det godt, at loftet hæves. Vi synes såmænd ikke, at der skulle være noget loft overhovedet, så selvfølgelig støtter vi, at det bliver så højt som muligt.

Men over for dette fremskridt står et regulært tilbageskridt, nemlig at disse investeringer uanset størrelse ikke må opnå bestemmende indflydelse, og hvad bestemmende indflydelse er, afgøres af det stedlige orakel i Delfi, nemlig noget, man kalder Finanstilsynet.

Uanset hvilke afgørelser oraklet måtte galdre, er der tale om en klar diskriminering af lønmodtagerfondene i forhold til den private kapital. Den private kapital kan godt, selv om den er i mindretal, få bestemmende indflydelse, men lønmodtagerpenge er åbenbart mindre værdige i forhold til privatkapitalistiske penge. Det er, om jeg så må sige, det ideologiske indhold i denne uværdige bestemmelse.

Dertil kommer så hele spørgsmålet om at uddelegere den indflydelse, bestemmende eller ikke bestemmende, der opnås i kraft af investeringerne, til medarbejderne selv. Det er ikke berørt i lovgivningen. Det skal vi nok være tak-